

MARISKA OVERMAN

EINDSPEL

Hoe meer ze ontdekt,
hoe slechter het
kan aflopen...

kluitman

Trigger warning: Dit boek bevat gevoelige onderwerpen, zoals depressie, emotionele manipulatie en gedachten aan suïcide.

**Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.**

Nur 284-285/W022401

Bisac YAF058140 / YAF058170

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Mariska Overman

Vormgever omslag: Sanneke Vlam, sproud.nl

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

**BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER**

*Who cares if one more light goes out?
In the sky of a million stars
It flickers, flickers
Who cares when someone's time runs out?
If a moment is all we are
We're quicker, quicker
Who cares if one more light goes out?
Well I do*

One More Light – Linkin Park

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2... 1.

Boem.

Je bent dood.

Hahaha.

SANNE

'Jongen!' Ik duw Gijs opzij, die op de onderste traptree stilstaat. Expres. Hij grijnst en springt op de vloer, zijn Docs knallen hard op de tegels. Ook dat irriteert me. Ik storm hem voorbij en smijt de deur van de woonkamer open.

'Deur dicht!' Mam kijkt niet op van haar laptop.

Ik wil de deur dichtduwen maar Gijs zet zijn voet ertussen.

'San, nu!'

'Maar Gijs...' protesteer ik en ik wijs naar Gijs. Die alweer de gang in is gedoken. Shitzooi. Ik sluit de deur harder dan verstandig, mam zucht dramatisch.

'Waar is Lisa?' Met een plof land ik op de bank en gooi mijn voeten met veel te vieze voetbalsokken aan op tafel. Als Robert niet thuis is, mag dat. Nou ja, het mag niet, maar dan wordt er niets van gezegd. Dat is niet helemaal hetzelfde, heb ik proefondervindelijk ontdekt.

‘Naar therapie.’

‘Moet ze daar nu nog steeds naartoe?’

‘Dat is goed voor haar,’ zegt mam, maar het klinkt niet bepaald alsof ze het zelf nog gelooft. Ze werpt een blik op de klok en fronst. ‘Ze is wel erg lang weg, trouwens.’ Moeizaam komt ze overeind en verdwijnt in de keuken.

‘Waar is Els?’ Gijs gooit de kamerdeur open en laat zich op de bank vallen, zo ver mogelijk van mij af. Hij knijpt demonstratief zijn neus dicht en wijst naar mijn sokken. Ik schuif mijn voeten iets meer zijn kant op.

Els. Dat ik mijn stiefvader Robert noem, maakt het nog steeds niet normaal dat Gijs mijn moeder Els noemt. Al slaat dat echt nergens op. Weet ik ook wel. ‘Keuken. Ze komt vast zo terug. Hoezo?’

‘Gaat je niets aan, plank.’

Ik druk mijn borsten overdreven naar voren. Niks plank, gast, al lang niet meer. Hij gilt ‘Teuw’ en strijkt zijn haren voor zijn gezicht om niets meer te hoeven zien.

Ik open TikTok en swipe langs grappige katten en dansende jongens. ‘Maar vertel, wat is er dan loos, G?’ Ik gniffel. *Swipe.*

‘Ik heet Gijs.’

‘Whatever, G. Ik heet niet Plank, al noem je me al honderd jaar zo. Ik wil gewoon weten wat je van mijn moeder wilt.’ Ik zeg het woord ‘mijn’ extra hard om hem nog meer te irriteren.

‘Niets. Sjonge, jij moet ook altijd zeiken!’ Hij schiet overeind en stampet de kamer uit.

Vanuit de keuken komt Els a.k.a. mam de kamer weer in. Ze neemt plaats aan de eettafel en zet een dampende mok thee naast de laptop. ‘Wat is er met Gijs?’ Ze blaast in de mok terwijl ze roert. Een sterke muntgeur vult de ruimte.

Ik haal mijn schouders op. Op mijn scherm kruipt een kitten tegen een enorme herder aan. Heel schattig. *Like.*

De achterdeur gaat open en weer dicht. Mam stopt met blazen en roeren, en staart naar de deuropening. Ik stop met swipen en volg haar blik. Zachte voetstappen in de keuken.

Daar is ze. Grote zus Lisa.

Mijn scherm wordt zwart. Zwart als Lisa’s gemiddelde stemming, maar dat ga ik echt never nooit hardop zeggen.

Ik houd mijn adem in en observeer haar gezicht nauwgezet. Staat het neutraal? Treurig? Of emotioneel en onpeilbaar? Dat laatste zie ik het meest. En al heb ik die blik al talloze malen gezien, niemand zou zo moeten kijken.

Ik zie mama krampachtig doen alsof alles normaal is. Ze zit gewoon aan de eettafel te werken, zoals zo vaak. Niets aan de hand.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik de kamerdeur opengaan. Gijs’ hoofd verschijnt om de hoek. Hij sluipt de woonkamer in, bijna geruisloos. Als Lisa er is kan hij dat ineens wel.

Ik kauw op mijn lip. Iets te hard. Au. Soms ben ik het zo ontzettend zat dat we allemaal op eieren lopen. Met een luide zucht veeg ik mijn scherm weer open om te doen alsof er niets aan de hand

is en het leven gewoon doorgaat. Wat feitelijk ook zo is. Ik kijk mam nog even vluchtig aan, maar die glimlacht als een boer met kiespijn. Ze begint weer in de thee te roeren.

En dan lacht Lisa. Breeduit. Een perfecte Instagram-neplach.

Ze kijkt rond, haalt haar schouders op en zegt: 'Is er iemand dood of zo?' Ze haalt Poemel aan, die tevreden spint. Ja, onze luie dikke kat heet echt Poemel. Driemaal raden wie dat voortdurend verbastert tot piemel en dan heel hard om zijn eigen grap lacht.

Lisa glipt met haar instagrammable lach langs Gijs de gang in. Ik hoor de traptreden kraken.

Gijs en ik wisselen verbaasd een blik.

Er is iets hartstikke mis.

10

Zo, eindelijk thuis. Ik trek de gordijnen dicht, schenk mezelf een welverdiend biertje in en schop mijn schoenen uit. Wat een rottag. Tot ik jou sprak, Lisa. Want je eerste grote opdracht is geslaagd! Niet de nagellak, je eerste laffe poging. Als de opdracht is dat je iets moet doen wat je normaal nooit doet, moet het wel iets groter zijn dan roze nagels. Dat is je dus gelukt. De kleine opdrachten om te wennen heb je prima doorstaan. Ik pak mijn laptop erbij en scrol door het rijtje afgevinkte opdrachtjes in mijn notities.

Kassabon gevraagd aan caissière omdat ze dat spannend vindt √
Vintage broek die ze nooit droeg, naar school gedragen √

Wat een onzindingen, maar goed, jij had het nodig om op te warmen.

Precies twee weken geleden noteerde ik dat de tijd gekomen is voor het aftellen. Ik sluit mijn ogen en zie ons weer voor me. Jij zat tegenover mij. Ik zei: 'Nu gaan we serieuzer aan de slag. We beginnen aan de laatste tien opdrachten. Of ben je er niet klaar voor? Heb ik me in je vergist?' Je kleurde en draaide je hoofd van me af. Secondenlang heb ik mezelf vervloekt: had ik het verpest? Was ik te snel gegaan? Maar nee. Je mompelde sorry en huilde nog net niet toen je zei dat je me niet wilde teleurstellen. Binnen een paar dagen zette je de volgende stap, na dat nagellakfoutje dat ik je vergeven heb. En vanmiddag vertelde je erover, met zowaar een sprankje blijdschap in die blauwe kijkers van je.

Ik typ: opdracht nummer tien √

En nu is het grote aftellen begonnen. Ik klap de laptop dicht en zet het glas aan mijn lippen, het ijskoude bier stroomt naar binnen. Heerlijk. Ja Lisa, binnen korte tijd zullen we de ultieme finale bereiken. Als je toch eens wist wat ik voor je in petto heb...

LISA

In mijn slaapkamer val ik op mijn bed en druk ik mijn gezicht in mijn kussen tot ik geen lucht meer krijg. Ik zag iedereen wel kijken toen ik de woonkamer in kwam. Zo gaat het altijd. Alsof ik een bijna uitgestorven diersoort ben. Kijk, een Lisa! Ze bestaat nog!

Misschien ben ik ook wel uniek in mijn soort. De vorige stagiair van mijn psycholoog zei tijdens een sessie een keer dat hij me niet begreep. Hij zei, terwijl hij me onderzoekend aankeek (uitgestorven!): 'Je hebt het thuis goed. Op school gaat het prima. De scheiding van je ouders is alweer even geleden, je bent blij met je stiefvader en -broer. Je hebt alle reden om gelukkig te zijn.' Ik dacht dat ik ter plekke doodging. Zie je wel, ik heb geen enkele reden om me zo kut te voelen, ik ben een aansteller. Mijn psycholoog zweeg, maar de afspraak erop was de stagiair vervangen. Ongeschikt verklaard, denk ik. Net als ik. Hij had gewoon gelijk, maar dat heb ik de psycholoog niet gezegd. Zoals ik hem zo veel niet vertel. Het is toch allemaal zinloos.

Ik kom moeizaam overeind en schuif achter mijn bureau, waar mijn schetsboek open ligt. Doelloos blader ik erdoorheen. De laatste paar tekeningen zijn allemaal onafgemaakt. Ik pak mijn favoriete potlood en duw de punt in een leeg vel. Secondenlang zit ik zo en staar ernaar. Niets. Er komt niets. Met een zucht schuif

ik alles opzij en kruip mijn bed weer op. Onderuitgezakt in de kussens scrol ik eindeloos langs het aanbod van Netflix. Daarna Disney. Prime. Alleen maar stomme films en series. Dus druk ik de tv weer uit en staar naar het plafond.

De afgelopen dagen was ik voor het eerst sinds lange tijd weer een heel klein beetje hoopvol, want ik heb onlangs de eerste grote opdracht afgevinkt. Hij legde me uit dat ik me beter zal gaan voelen als ik de opdrachten goed uitvoer. Dat ik me zelfs minder neerslachtig en angstig zal gaan voelen. Iedereen zal straks trots op me zijn, zegt hij. Zodra alles achter de rug is. Tot die tijd mag absoluut niemand ervan weten. Des te groter zal de verrassing zijn.

De laatste tijd moet ik steeds vaker denken aan het sprookje van Assepoester, dat mama vroeger voorlas. Het arme vuile meisje dat in de schaduw van haar stiefzussen leeft, maar dat dankzij een goede fee in een prachtige vrouw verandert. In een verpletterend mooie jurk rijdt ze in een koets naar het bal, waar ze haar droomprins ontmoet. En ze leefden nog lang en gelukkig. Ik ben dat vieze meisje in de schaduw van anderen. Ik vestig mijn allerlaatste hoop op hem, ik hoop dat hij mijn toverfee is die me om kan toveren in Assepoester. In een meisje dat er mag zijn en dat haar moeder, zusje en alle anderen niet meer teleurstelt. Daar heb ik alles voor over.

Ik sluit mijn ogen en duw mijn gezicht weer in mijn kussen. Vandaag laat ik me echt niet meer zien beneden.

SANNE

Ik gaap en leun tegen het muurtje voor school. Sterre steekt een sigaret op.

‘Gatver,’ zeg ik, terwijl ik demonstratief met mijn handen wapper.

‘Stel je niet aan,’ zegt ze. Ze knikt in de richting van Gijs, die hand in hand met zijn vriend de straat oversteekt. ‘Weet je wat hij zei toen ik laatst in Café De Ruiter opmerkte dat het jammer is dat hij gay is?’

Ik haal mijn schouders op.

‘Jammer dat je een vrouw bent.’ Ze zuigt aan de sigaret. Ik snap echt niet dat ze het niet ontzettend goor vindt. ‘Echt, dat zei hij.’ Ze maakt een geluid dat het midden houdt tussen snuiven en giechelen. Soms vind ik haar echt een zeikerd.

Ineens zie ik Lisa lopen met een of andere gast. Ik ken hem van gezicht, hij is vorig jaar geschorst geweest vanwege een akkefietje met een brommer in de gangen op school. Totaal niet haar type. Raar.

‘Hoe heet hij ook alweer?’ Ik stoot Sterre aan, ze laat haar sigaret uit haar hand vallen.

‘Verdomme!’ Ze raapt hem op, twijfelt en drukt hem uit op het muurtje. ‘Fijn, hoor. Weet je hoe duur die krenge zijn?’

‘Stop er dan mee.’ Met mijn blik volg ik Lisa en die jongen, ze

slaan de straat naar het centrum in. Heeft ze geen les meer?

‘Hoe heet hij?’ Ik wijs naar de rug van de brommerjongen.

‘Thijs.’ Sterre kijkt op haar telefoon. ‘De les begint zo. Kom.’

Thijs.

‘Of nee, het was iets anders. Thijmen?’ Ze fronst en haalt haar schouders op. ‘Hoezo?’

‘Niets.’

Pas als we het klaslokaal in lopen zegt ze: ‘Was dat niet jouw zus met die Tim?’

Ik rol met mijn ogen.

Hij blijkt Jort te heten, dat lijkt niet eens op die andere namen. Ik heb helemaal niets aan Sterre. Ik bedoel, ze is best aardig, en ik ken haar sinds het begin van de basisschool. Later voetbalden we samen. Wij tegen de jongens. In de brugklas klampten we ons nog aan elkaar vast omdat we alleen elkaar kenden. Maar nu? We hebben geen enkele gemeenschappelijke interesse. Ze draagt kilo’s make-up en heeft steeds meer vrienden die ik vooral irritant vind. Door die types is ze gaan roken. Soms blijf je blijkbaar hangen aan mensen met wie je, als je ze later had leren kennen, nooit vrienden zou zijn geworden.

Een paar maanden geleden raakte ik aan de praat met Anna uit H3A. Ze is echt heel aardig, we hebben al twee keer samen een frappuccino gedronken. Anna heeft ook een Sterre. Zo’n ‘is blijven hangen’-vriendinnetje van de basisschool. Ik weet niet

hoe leuk ze mij vindt. Dus trek ik toch nog maar op met Sterre. Best lullig eigenlijk, alsof ik haar gebruik. Wat ik natuurlijk ook doe.

‘Was je van plan om vandaag nog mee te doen?’ Van Bommels stem klinkt plots akelig dichtbij. Een koffiewalm komt me tegemoet. Ik voel dat ik kleur, en knik. Heeft hij me iets gevraagd? Vanuit mijn ooghoek zie ik Sterre grijnzen.

‘Wat is je antwoord op de vraag? Of moet ik hem herhalen?’ Van Bommel slaat zijn armen over elkaar. Ik hoor de etterbakken achterin lachen. Van Bommel kijkt geïrriteerd die kant op, het gelach verstomd.

‘Ik... ik weet het niet.’ Shit.

‘Drie factoren die een rol gespeeld hebben in de opkomst van het nationaalsocialisme.’ Van Bommel houdt zijn hoofd een tik-keltje schuin en als ik zwijg – wat ik natuurlijk doe, ik heb geen idee. Mijn hersencellen zijn nog bezig met andere gedachten, ze kunnen niet honderd dingen tegelijk. Dat snapt zo’n leraar toch ook wel? – loopt hij terug naar zijn bureau en zucht. ‘Oké, Sanne droomt nog even verder. Maya, zeg het maar. Drie factoren.’

Ik sluit mijn ogen en hoor Maya keurig de drie factoren, die me ergens vaag bekend voorkomen, opdreunen. Ondertussen vraag ik me af wat Lisa met Thijs, die dus eigenlijk Jort heet, moet.

Op weg naar huis krijg ik een appje van mam of ik melk wil meenemen, want zelf heeft ze geen tijd vanwege superbelangrijk

werk en superlaat thuis en morgenvroeg heeft ze het supernodig. Chagrijnig fiets ik om naar de Jumbo. Ze vraagt zoiets nou nooit aan Lisa.

Eenmaal thuis gooi ik mijn fiets sleutel op tafel en spring op de bank naast Gijs. Ik negeer Robert, die me iets toebijt over sleutels die in sleutelkastjes horen.

‘Ken jij Jort?’ vraag ik. ‘Hij zit in jouw klas, toch?’

Gijs kijkt niet op van zijn telefoon. ‘Homofobe eikel,’ zegt hij.

‘Gijs!’ Robert werpt een boze blik naar zijn zoon, die nog steeds niet opkijkt.

’Is gewoon zo.’

‘Je hoeft het niet zo te zeggen.’

‘Nee, maar het kan wel.’ Nu kijkt hij vluchtig naar mij en knip-oogt. Ik hoor Robert zuchten en naar de keuken lopen. Echt. Eikel is toch niet erg? Volgens mij vindt zelfs mijn moeder dat geen probleemwoord.

‘Lisa gaat met hem om,’ zeg ik.

Nu kijkt Gijs op. ‘Niet.’

‘Wel. Ik zeg het toch?’

‘Het is een...’

‘... homofobe eikel, ja, dat hoorde ik. En hij scheurt met brom-mers door de school en wordt geschorst. Dat is allemaal zó niet Lisa.’

‘Misschien juist wel. Misschien gaan we eindelijk de echte Lisa zien, die ze haar hele leven ergens verstopt heeft.’

‘O. Jij kent de “echte” Lisa dus.’ Ik vorm met mijn vingers aanhalingstekens in de lucht.

‘Ik ben helderziend.’ Hij grijnst.

‘En ik ben haar zusje.’

‘Dus niet objectief.’

Ik spring op. ‘Wat een onzin.’

‘Zeg jij.’

Wat is hij toch zeldzaam irritant. Ik sprint naar boven en smijt mijn slaapkamerdeur zo hard dicht dat ik Robert beneden nog hoor roepen dat ik toch eens moet ophouden met dat gesmijt en dat de deur nog een keer uit de sponning vliegt. Tsss. Zo hard gooide ik die deur nou ook weer niet dicht. Ik pak mijn gitaar, zet de computer en beide schermen aan en zoek de tutorial met akkoorden voor *Blinding Lights* van The Weeknd op op YouTube.

Dm. Am. C. G. *Jort*.

Dm. Am. C. *Jort en Lisa*.

Dm. Am. *Lisa's neplach en rare opmerking gisteren*.

C. G. Zucht. Hopeloos.

Ik zet mijn gitaar op de grond en pak mijn telefoon. Op Insta scrol ik door de volgers van Lisa tot ik hem gevonden heb. Jort. Jort03. Met een schuin oog zie ik op mijn tweede scherm de chats in Discord als een malle voorbijrollen. Mijn hulp bij *Fortnite* is extreem gewenst. Even twijfel ik. Dan druk ik het tweede scherm uit. Geen tijd nu.

Het is verbazingwekkend hoeveel je online over iemand kunt ontdekken. Of hoe weinig. Jort03 heeft dan wel een Insta-account, maar geen posts, slechts achttien volgers en volgt zelf drie accounts, waaronder Lisa. Ik zoek op Snapchat, geen resultaat. Uiteraard geen Facebook. Zelfs geen TikTok.

Ik hoor voetstappen op de trap. Snel schiet ik uit bed en open mijn deur; ik zie Lisa nog net haar kamer in glippen. Als ik aanklop blijft het stil. Ik open de deur op een kier. Ze zit op haar bed en trekt haar sokken uit. Roze afgebladderde nagellak op haar teennagels. Lisa draagt nooit nagellak.

‘Wat?’ Ze kijkt me aan.

‘Niets. Gewoon.’ Ik sluit de deur achter me. ‘Ik zag je vandaag met Jort.’

‘Nou en?’

‘Hij is een homofobe eikel.’ Ik kan het zelf niet geloven dat ik die woorden gebruik.

Lisa staart me aan en schudt haar hoofd. ‘Nee hoor.’

‘Wel.’

Ze leunt achterover en kijkt me aan. En dat is echt heel raar. Ze kijkt me strak aan, zonder knipperen, zonder wegstijven. Dat doet ze nooit. Niet op deze uitdagende manier. Ze kijkt anderen normaal gesproken alleen maar vluchtig aan. Gijs’ woorden schieten door mijn hoofd: *De echte Lisa die ze haar hele leven verstoopt heeft*. Ik geloof er niks van.

‘Gaat het?’ vraag ik op een wat mildere toon.

Snel kijkt ze weg. ‘Ja hoor.’ Ze slaat een sprookjesboek dat op haar bed ligt dicht en schuift het onder haar kussen.

‘Lees jij sprookjes?’ Ik hoor zelf de verbazing in mijn stem en vervloek mezelf. Nu denkt ze vast weer dat ik haar veroordeel.

‘Gaat je niets aan. Kun je weggaan?’

‘Sorry, hoor,’ zeg ik en ik glip door de deur. Echt, alle alarmbellen gaan af. Een zusje houd je niet voor de gek. Dat kan ze wel denken, maar dat is niet zo.

Laat in de avond scrol ik door de vakantiefoto’s van vorig jaar. Oostenrijk. Bergen. Berghut. Mam, Robert, Gijs. En een echt lachende Lisa. Ik leg mijn telefoon aan de lader en rol me in mijn dekbed. Morgen ga ik op onderzoek uit. Detective Sanne. Dat past me wel. Langzaam dommel ik in bij het geluid van rondscharrelende zombies op mijn televisie.

Midden in de nacht schrik ik wakker. Volgens mij hoor ik Lisa’s deur opengaan. Ik ga rechtop zitten en luister met ingehouden adem. De deur sluit weer. Kort daarna hoor ik de achterdeur. Denk ik. Ik spits mijn oren. Is ze weggegaan? Dat zal toch niet?

Ik gooi het dekbed van me af, zet mijn televisie, die nog op de Netflix Homepage staat, uit en sluip de gang op. Het is stil. Heel voorzichtig open ik Lisa’s deur op een kier en tuur de kamer in. Er valt een straaltje licht van de lantaarnpaal door de gordijnen naar binnen. Er lijkt iemand onder het dekbed te liggen.

Met een zachte klik sluit ik de deur weer. Ik moet het me ingebeeld hebben. Lisa ligt gewoon in bed. Waarom zou ze ook midden in de nacht weggaan? Ik grinnik. Sukkeltje dat ik ben.

‘Goedemorgen,’ mompelt Gijs als hij aanschuift aan tafel. Hij grijpt een boterham uit het rieten mandje. Lisa’s stoel is leeg. Ik kauw op mijn boterham. Mam slurpt van haar thee. Als ik dat doe krijg ik een sneer.

‘Had jij geen melk meegenomen?’ vraagt ze.

Shit. Die ligt nog in de fietstas. ‘Vergeten,’ jok ik.

Mam zucht en schudt haar hoofd.

Dan komt Lisa de kamer in. Ik voel de spanning uit mijn lijf glijden. Zie je, ze is er gewoon. Zonder iets te zeggen – alleen van Lisa pikt mam dat – gaat ze zitten.

Mam schuift het mandje met brood naar haar toe en schenkt thee voor haar in.

‘Geen honger,’ zegt Lisa. Iets wat ze vaker zegt de laatste tijd. Ze duwt het mandje traag terug naar het midden van de tafel.

Gijs komt zuchtend uit zijn stoel en mompelt (hij kan in de ochtend alleen mompelen): ‘Ik ga.’ Op dat moment komt Robert beneden. Fris en fruitig. Lisa gaapt overdreven lang.

‘Slecht geslapen?’ vraagt mam.

‘Ja,’ zegt ze.

‘Is die onvriendelijke receptionist bij PsyQ eindelijk vervangen? Er waren toch klachten over hem binnengekomen?’

O God, mama die een poging tot conversatie doet, maar feilloos het verkeerde onderwerp weet te kiezen. Ik zie Robert een veelbetekenende blik werpen en zijn hoofd allesbehalve subtiel schudden. Mama doet alsof haar neus bloedt.

‘Mam! Jezus. Ik wil het daar niet over hebben,’ snauwt Lisa. Ze slaat haar armen over elkaar en lijkt haar best te moeten doen om tranen te onderdrukken.

Ergens voel ik me opgelucht. Lisa is weer Lisa, moe en chagrijnig. Gister was een uitzondering. Onmiddellijk voel ik me schuldig. Ik zou toch juist blij moeten zijn als Lisa vrolijk is?

‘Ik dacht dat ik vannacht de achterdeur hoorde,’ zegt Robert. Hij pakt twee boterhammen en de boter. Het mes gaat geïmponeerd snel over beide sneetjes. Een plak kaas erop, dubbelklappen en doorsnijden.

Ik zie Lisa van kleur verschieten. En dan lacht ze ineens weer, op dezelfde vreemde manier als gisteren. En ik snap nu wat ik toen niet kon plaatsen. Waarom ik niet enthousiast kan zijn over haar vrolijkheid. Ze lacht niet omdat ze blij is. Ze lacht omdat ze iets wil verbergen.

LISA

Ik kom nauwelijks vooruit op de fiets. Alsof de wind me haat. Het eerste wat ik doe zodra ik mijn fiets in de stalling heb gezet, is de boterhammen die mam altijd stiekem in mijn tas stopt in de prullenbak gooien. Met afgewende blik haast ik me naar het lokaal, waar ik achterin bij het raam ga zitten.

Langzaam stroomt de klas vol. Merel, die bij bio altijd naast me zit, schuift aan en knikt naar me. ‘Alles goed?’ vraagt ze.

‘Ja hoor,’ lieg ik, zoals altijd. Snel check ik mijn apps. Drie nieuwe van Jort. Eentje van pap of het goed gaat. Ik antwoord snel Ja en open dan de eerste van Jort.

Dat was leuk gister.

Ik krijg het bloedheet. Dit zegt hij uit beleefdheid, dat kan niet anders.

In het tweede appje staat: Kun je vanmiddag?

En het derde appje, een half uur later binnengekomen dan de eerste twee: Starbucks? 3 uur?

Ik tik met trillende hand Is goed, en druk op verzenden. Snel stop ik mijn telefoon weg voor hij ingenomen wordt en open mijn boek.

Terwijl het digibord de ene na de andere afbeelding van DNA-strengen en chromosomen tevoorschijn tovert en de stem van Janssen ze monotoon toelicht, staar ik naar buiten en denk aan de opdrachten.